

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 200.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939120208/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

den vil jeg tro – jeg har kaldt den til Hjælp – den skal sikre mig mod mine Fjender – ende min Elendighed – tilintetgjørelse – – Jeg kaldte – hvorfor tøver du? Kom Djævel! naar Englene staae i Løgnens Sold, skal du være min Herre og Gud, Jeg har hadet dig saa bittert – o, tilgiv! og forbarm dig over mig!» med disse Ord betragtede hun med stirrende Blik en lille Glasflaske, som hun havde skjult i Haanden. »Det skulde frelse mig – bringe Døden – o, jeg tænkte det nok – det var en Løgn! Nei!» vedblev hun idet hendes Legeme begyndte krampagtigt at skjælve. »Nei – det er endnu ikke forbi – den kommer – jeg havde nær sagt – Gud være lovet!» Og med en vild og skingrende Krampelatter sank hun tilbage i Sengen.

Minona havde grebet begge hendes Hænder, og vædede dem med sine Taarer, idet hun jamrende anraabte Gud om Hjælp. Endelig standsede det sidste Krampetilfælde; hun blev liggende ganske stille, syntes at lytte til Minonas Stemme med Bevægelse, og vendte langsomt Hovedet om imod hende. Bevidstheden vendte lidt efter lidt tilbage. »Stakkels kjære Minona – er du hos mig? Hvem har været saa ubarmhjertig at sende dig herhen?» sagde hun endelig med ubeskrivelig Ømhed. »O Tyrn – hvad har du gjort!» udbrodt Minona hulkende.

»Fordøm mig ikke! Du har lidt meget – men du veed ikke hvad det vil sige at overleve sin Tro! det var formeget – det var umuligt. Troer du at min Elskede er død? nei Minona – han lever – men Kjærligheden er død i hans Hjerte. Var han død, da vilde jeg græde som jeg græd over lille Johanne, og hvor mine Skatte var, der vilde mit Hjerte være. En saadan Sorg er sød, et saadant Savn er rigt paa Salighed – og dog kalde Menneskene det Kulde at man ikke jamrer trøstesløst ved den Grav der kun gemmer det døde Legeme – men naar man mister den Elskedes Liv og Sjæl – seer at Kjærligheden ikke alene er død og borte, men at den aldrig var *saaledes*, som man troede – *sa* kalde de det Svaghed at fortvivle – Forbrydelse at dø! Jeg var jo tilintetgjort – min Tro, mit Haab, min Fortid og Fremtid var foræret af en stærkere Gift, end den der nu brænder i mit Legeme! – – Hvor finder jeg Kjærligheden igjen? Den er ikke i Himlen – den er ikke i Afgrunden – men *der* er Hvile – Glemsel – Død! Jeg kommer!» vedblev hun, paany i Vildelse. »Slip min Haand,

Minona – jeg ser min Helt nærme sig – ja, i Afgrunden, i dit evige Mørke – i Dødens Kulde – *der* er Sandhed! See, jeg skjælver jo ikke – lad mig holde fast i Fligen af din Klædning og fare ned med dig i dit Rige! – Du ligner ikke min første Kjærlighed – den var fager og herlig, som Dagskjæret i Øst, der bebuder Solens Opgang – men det var Bedrag – thi *der* er ingen Sol paa Aandens Himmel, intet evigt Lys, ingen Kjærlighed der er stærkere end Tiden!»

Minona stod ubevægelig med blege Læber og stirrende Blik ved den Døendes Leie, og lyttede fuld af Rædsel til disse vilde Udbrud, der klang som en Forbandelse over hendes egen Kjærlighed. – Endnu engang vendte Tyras Bevidsthed tilbage. «Troer du det er Skam, der lægger mig i Graven?» spurgte hun idet hun saa Minona alvorligt ind i Ansigtet. «Det er sandt – jeg er beskjæmmet – jeg er vanæret i min Kjærlighed – derfor dør jeg, men det er ikke hvad Verden kalder Skam! Hvis jeg var hans Hustru og hans Hjerter var mig utro vilde jeg have endnu een Grund til at dø! – at løse ham fra det usle, afnægtige Baand, dens Fordom havde paalagt ham.»

Imidlertid tog Sygdommen saa hurtigt overhaand, at det sidste Øieblik maatte være nært. Hun laae i uophørlige Krampetrækninger, og udtalte kun afbrudte Ord i en vild og jamrende Tone. Minona leed Dødsangst; hun vilde hjælpe eller kalde Andre tilhjælp, men hendes egen Svaghed og den Rædsel, hun var behersket af, lammede hendes Kræfter. Som under Indflydelsen af en gyselig Trolddom stod hun endnu taus og ubevægelig som en Marmorstøtte ved sin Venindes Dødsleie.

Pludselig reiste Tyras sig op, med flammende Øine og et Smil paa de blaa-hvide Læber. «Endelig!» udbrod hun med vild Glæde. «See, min Konge kommer for at hente mig! bøj Knæ for ham Minona! og modtag hans Indvielse, at han ikke skal fornægte dig i din sidste Time. Du skjælver Barn! Du modtog vel engang med et rørt og begejstret Hjerter Himlens Velsignelse – ligesom jeg! Den bedrog mig og den vil bedrage dig – siig dig løs fra den iide! – kun Døden holder hvad den lover. Minona – vær stærk, og giv dig denne skrækkelige Sandhed ivoild, saa skal du aldrig lide hvad jeg har lidt! Troer du paa Livet? – Jeg sværger dig ved de Smarter, der fortære mig – ved min spildte Kjærlighed – ved mit knuste Hjerter – Livet er en Løgn!» Ved dette vilde Udbrud brast den ulykkelige Pige i